

ประโยค ป.ธ. ๗
แปล ไทยเป็นมคธ
สอบ วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๘

๑. ครึ่งนั้น พวกมนุษย์ทั่วชมพูทวีป (แบ่งกัน) เป็นพวก ๆ พวกกันคิดถึงมงคลว่า อะไรเล่าหนอ เป็นมงคล ๆ ถึงพวกเทวดาผู้รักษามนุษย์เหล่านั้น ฟังถ้อยแถลงนั้นจากมนุษย์แล้ว ก็พากันคิดถึงมงคลอย่างนั้นเหมือนกัน ๆ โดยอุบายนั้นนั่นแล พวกเทวดาประจำภาคพื้น พรหมพวกของเทวดาผู้รักษามนุษย์ทั้งหลาย พวกเทวดาผู้สถิตอยู่ในอากาศ พรหมพวกของเทวดาประจำภาคพื้นเหล่านั้น พวกเทวดาชั้นจาตุมหาราช พรหมพวกของเทวดาผู้สถิตอยู่ในอากาศ ฯลฯ พวกเทวดาชั้นนอกนิภฎฐพ (พรหม) พรหมพวกของเทวดาชั้นสุทัสสี (พรหม) รวมความว่า พวกเทวดาและพรหม ฟังถ้อยแถลงนั้นจากพรหมพวกของตนนั้น ๆ แล้ว ก็พากันคิดถึงมงคลเป็นพวก ๆ ๆ การขบคิดสิ่งอันเป็นมงคลเกิดขึ้นแล้ว ในที่ทุกสถาน จนกระทั่งถึงในหมื่นจักรวาล ด้วยประการฉะนี้ ๆ ก็การครุ่นคิดถึงสิ่งอันเป็นมงคลซึ่งเกิดขึ้นแล้วนั้น ยังไม่ถึงการตัดสินใจเด็ดขาดลงไปว่า สิ่งนี้ เป็นมงคล ได้คง (ความขัดแย้ง) อยู่ถึง ๑๒ ปี ๆ ในเวลานั้น ทั้งเทพยดาและมนุษย์ทุกจำพวก เว้นพระอริยสาวกทั้งหลายเสีย แรกกันเป็น ๓ พวก คือ พวกที่ถือเอารูปที่เห็นแล้วเป็นมงคล ๑ พวกที่ถือเอาเสียงที่ได้ยินแล้วเป็นมงคล ๑ พวกที่ถือเอาอารมณ์ที่ได้รับรู้แล้วเป็นมงคล ๑ ๆ มิได้มีแม้สักคนหนึ่ง ที่จะตกลงใจตามความเป็นจริงว่า สิ่งที่เป็นมงคล (ต้อง) นี้เท่านั้น ๆ ต่อมา พวกเทวดาชั้นสุทธาวาส รู้จิตของพวกมนุษย์ จึงเที่ยวบอกไปในถิ่นมนุษย์ว่า โดยล่วงไป ๑๒ ปี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจักตรัสมงคล ๆ ลำดับนั้นล่วงไป ๑๒ ปี พวกเทวดาชั้นดาวดึงส์ มาประชุมพร้อมกันแล้ว เข้าไปเฝ้าท้าวสักกะจอมเทพ ทูลว่า ขอเดชะ พระองค์ผู้นิรทุกข์ ปัญหาเรื่องมงคลเกิดขึ้นแล้ว พวกหนึ่งบอกว่า รูปที่เห็นแล้วเป็นมงคล พวกหนึ่งบอกว่า เสียงที่ฟังแล้ว พวกหนึ่งบอกว่า อารมณ์ที่ทราบแล้ว ในปัญหานี้ ทั้งพวกข้าพระองค์ทั้งพวกคนเหล่าอื่น ก็ยังตกลงใจกันไม่ได้ ขอประทานพระวโรกาส ขอพระองค์โปรดพยากรณ์แก่พวกข้าพระองค์ตามความเป็นจริงเถิด ฯ

๒. แท้จริง คนที่พบคนพาล ทำตามคำของคนพาล ย่อมประสบทุกข์ ส่วนคนที่พบบัณฑิต ทำตามคำของบัณฑิต ย่อมประสบสุข ฯ ก็ในข้อนี้ มีภิกษุที่ลาสิกขาแล้ว เป็นอุทาสวรรณ์ ฯ เล่ากันมาว่า ภิกษุรูปนั้น เป็นสัทธวัหาริกของพระมหากัสสปเถระ เป็นผู้ได้จุตุดมมาน เห็นรูปารมณอันเป็นข้าศึก ในเรือนแห่งสูงของตนแล้ว ก็มีจิตผูกพันในอารมณนั้น ลึกแล้ว ถูกไล่ออกจากเรือนเพราะเป็นคนเกียจคร้าน เชื้อคำของพวกมิตรชั่ว เทียวดำเนินชีวิตอยู่ด้วยโจรกรรม ฯ วันหนึ่ง เขาถูกพวกเจ้าพนักงานจับได้ มัดแขนไพล่หลังไว้มน แล้วจึงเอาหอยโขยครั้งละ ๔ เส้น ฯ แล้วนำไปยัง ตะแลงแกงทางประตูด้านทิศใต้แห่งกรุงราชคฤห์ ฯ ในวันนั้น พระมหากัสสปะ เข้าไปบิณฑบาตยังพระนคร เห็นเขาแล้ว จึงขอให้พวกเจ้าพนักงานคลายเชือกมัด ให้หย่อน แล้วกล่าวว่า เจ้าจงนึกถึงพระกรรมฐานที่เจ้าอบรมไว้ในกาลก่อนอีก ฯ เขารับคำพระเถระแล้ว ยังจุตุดมมานให้บังเกิดอีก ถูกพวกเจ้าพนักงานเหล่านั้นนำไปสู่ตะแลงแกงแล้ว ให้นอนหงายบนหลาวก็ดี ถูกข่มขู่ด้วยอาวุธทั้งหลายก็ดี ก็ไม่กลัว ฯ พวกเจ้าพนักงานเห็นเขาไม่กลัว จึงกราบทูลแด่พระเจ้าพิมพิสาร ฯ พระราชารับสั่งว่า จงปล่อยมันไป แล้วเสด็จไปสู่พระเวฬุวัน กราบทูลแด่สมเด็จพระบรมศาสดา ฯ สมเด็จพระบรมศาสดาประทับนั่งอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงแผ่พระรัศมีไปแสดงธรรมแก่เขา ฯ เขาได้ฟังเทศนาแล้ว นั่งอยู่บนปลายหลาวนั่นเอง พิจารณาสังขารยกขึ้นสู่ไตรลักษณ์ เป็นพระโสดาบัน เหาะไปยังสำนักของสมเด็จพระบรมศาสดา บวชแล้ว ได้บรรลुพระอรหัต ในท่ามกลางบริษัทพร้อมทั้งพระราชานั่นเอง ดังนี้แล ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๔ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๗

แปล ไทยเป็นมคร

๑. อถ สกถขมพทุทีเป มนุสฺสา คุมพคฺคฺคา หุตฺวา กิ นฺ โฆ
มงฺคลนฺติ มงฺคลานิ จินฺตยีสฺสุ ฯ เตสํ มนุสฺसानํ อารกฺขเทวตาปี มนุสฺสโต
ตํ กถํ สุตฺวา คเถว มงฺคลานิ จินฺตยีสฺสุ ฯ เอเตเนว อุปาเยน มนุสฺसानํ
อารกฺขเทวตานํ มิตฺตา ฃมฺมเทวตา ตาสํ มิตฺตา อาภาสญฺจกเทวตา ตาสํ
มิตฺตา จาตุมฺมหาราชิกา เทวตา ฯเปฯ สุทฺตสึเทวตานํ มิตฺตา
อกนิฏฺฐเทวตาติ ตโต ตโต ตํ กถํ สุตฺวา คุมพคฺคฺคา หุตฺวา เทวพฺรหฺมาโน
มงฺคลานิ จินฺตยีสฺสุ ฯ เอวํ ยาวทสฺสทสฺสจกฺกวาเพสฺส สพฺพตฺถ มงฺคลจินฺตา
อุทฺปาติ ฯ อุปฺปन्นา จ สฺวา อิทํ มงฺคลนฺติ วินิจฺฉยมปฺปตฺตาเยว ทฺวาทส
วสฺसानิ อญฺจาสิ ฯ ตทา สพฺเพ เทวมนุสฺสา จเปตฺวา อริยสาวเก
ทิฏฺฐสฺสุมฺตวเสน ติธา ภินฺนา ฯ เอโกปี อิทเมว มงฺคลนฺติ ยถาภฺจโต
นิฏฺฐจฺกโต นาโหสิ ฯ อถ สุทฺธาวาสเทวา มนุสฺसानํ จิตฺตํ ญตฺวา
ทฺวาทสนนํ วสฺसानํ อจฺเจน สมฺมาสมฺพุทฺโธ มงฺคลํ กถยิสฺสตีติ มนุสฺสปเถ
วิจฺริตฺวา อาโรเจนฺติ ฯ อถ ทฺวาทสวสฺสจฺเจน ตาวตีสฺวา เทวตา สมาคณฺตฺวา
สกกํ เทวีนํ อุปสงฺกมิตฺวา มาริส มงฺคลปญฺหา สมฺมุจฺจिता เอเก ทิฏฺฐํ
มงฺคลนฺติ วทนฺติ เอเก สุตํ เอเก มุตํ ตตฺถ มยญฺจ อญฺเญ จ อนิฏฺฐจฺกตา
สาธุ วต โน ตวํ ยถาสภาวโต พยาโกโรหิตี อาหํสุ ฯ

๒. พาลทสฺสี หิ พาลวจนํ กโรนฺโต ทุกํ ปปโปติ ปณฺทิตทสฺสี
ตุ ปณฺทิตวจนํ กโรนฺโต สุขํ ฯ วิพฺภนฺติกภิกฺขุ เจตฺถ นินฺตฺสณํ ฯ โส
กิริ มหาโกสฺสปตฺเตรฺสฺส สทฺธิวิหาริกอ จตฺตตฺถฆฺมานลาภี อตฺตโน มาตุลสฺส
เคเห วิสภากฺรุปารมฺมณํ ทิสฺวา ตตฺถ ปฏฺธิพฺพุทฺธจิตฺโต วิพฺภมิตฺวา อลสฺภาเวน
เลหา นินฺโต ปาปมิตฺตานํ วจนํ คเหตฺวา โจรกมฺเมน ชีวิตํ กโรนฺโต
วิจฺรติ ฯ โส เอกทิวสํ ราษฺปริเสหิ คเหตฺวา ปจฺฉาพาหุํ ทพฺพํ พนฺธิตฺวา
จตฺถกเก จตฺถกเก กสาหิ ตาพิยมาโน ราษคหฺนกรสฺส ทกฺขิณทฺวาทเรน อาฆาตํ

นียติ ฯ ตัมทิวสํ มหากสฺสโป ปิณฺฑาย นครํ ปวิสิตฺวา ตํ ทิสฺวา พนฺธนํ
 สิริถิํ กเรตฺวา ปุพฺเพ ตยา ปรีหณฺณมฺมจฺจํ ปุณ อวชฺชาหิตี อาห ฯ
 โส เถรสฺส วจฺนํ กเหตฺวา ปุณ จตุตถชฺฌานํ นิพฺพุตเตตฺวา เตหิ อาฆาตํ
 เนตฺวา สุเล อุตฺตาสิโตปี อวูเชหิ สนฺตชฺชิโตปี น ภายติ ฯ ตํ อภายนฺตํ
 ทิสฺวา ราชปฺริสา พิมฺพิสาร์ณโย กเถสุํ ฯ ราชา วิสฺสชฺเชถ นนฺติ วตฺวา
 เวพฺพวนํ คนฺตฺวา สตฺถุ อโรเจสิ ฯ สตฺถา เวพฺพเน นิสินฺโน โอภาสํ
 ปริตฺวา ตสฺส ฐมฺมํ เทเสสิ ฯ โส เทสนํ สุตฺวา สฺวฤเคเยว นิสินฺโน
 ติลกฺขณํ อโรเปตฺวา สงฺขารे สมฺมสนฺโต โสตาปนฺโน หุตฺวา เวหาเสน สตฺถุ
 สนฺติกํ คนฺตฺวา ปพฺพชิตฺวา สราชิกาย ปรีสาย มชฺฌเยว อรหตฺตํ ปาปุณฺณิตี ฯ
